

My, kluci a holky, co spolu čůráme

Kolektivní čůrání spojené s lehkou konverzací jsme provozovali již ve školce, pokračovali jsme na základce, na střední, s kamarádkami, kolegyněmi, dětmi, spolucestujícími, svými psy, zkrátka to není nic, co by průměrný obyvatel naší vlasti za svůj život nepoznal a kdo říká, že ne, zřejmě není člověk oblíbený v kolektivu nebo bydlí na opuštěném ostrově. Zážitky s tímto spojené dáváme k dobru na společenských akcích v pozdních hodinách, když odhodíme kravaty, lehce se nám rozmázne rtěnka a oči zazáří v odlesku sklenek či svící. Mnoho z nás má story velmi pikantní či lehce studuhodné, ano i já dávám „k dobru“, jak jsem jednou stála ve vybagrovaném kolejišti s kalhotkami u kolen schovaná v příkopu, pištěla, protože spodní prádlo, včetně mých nohou, mizelo pod hromadou sypající se hlíny a VŠICHNI šli právě kolem ...

Tuhle jsem opět sbírku svých bizarních zkušeností rozmnožila. Před odchodem z nejmenovaného pracoviště jsem se svěřila jednomu z přítomných pánů (dámy nebyly), že si potřebuji odskočit, ale netuším, kde se ONO místo nachází. Neměl s tím zvláštní problém. Vzal klíčky z věšáku a zavelel k následování. Potud se situace vyvíjela normálně. Ve chvíli, kdy jsme přišli ke dveřím WC, on odemkl a zaplul dovnitř, jsem trochu zapochybovala o tom, jestli mám zůstat nebo hrdě vejít (fakt se mi už chtělo), ale jeho volání „Tak kde jste, říkáte, že potřebujete!“ mne popohnalo a představu, že za dveřmi stojí u mušle, jsem raději ohodnotila jako nepravděpodobnou. Vběhla jsem tedy do oné místnosti, vlétla rychle do druhé kabinky a snažila se přes celou situaci přenést. Pokračoval v konverzaci. Trochu to vážlo, protože já ve snaze nic neslyšet a nedělat žádné zvuky, jsem se nějak nemohla soustředit. Mluvil o práci, vyptával se na moji, nesedět u toho na míse, řekla bych si – pravý gentleman. A tak jsem si vzpomněla na to lidské kolektivní čůrání, hodila jsem za hlavu předsudky – jsem prostě nádražák a na nic si na tady nehraju.

A jak to souvisí s BOZP? Díky tomu mi prolétly hlavou časy, kdy jsme spolu ještě všichni mluvili. Kdy se řešily pracovní problémy, stav pracoviště nebo naše zdraví tak trochu „po domácku“, mezi námi a našimi nadřízenými a fungovalo to. Vzpomněla jsem si na dobu ředitelských zahrádek, udržovaných nádraží plných lidí a pravidelně obnovovaných bezpečnostních nátěrů. Na dobu bez excelovských tabulek, kdy jsme spolu mluvili přímo (klidně i na záchodku) a nedopisovali si.

Dnes nebudu nikoho trápit legislativou – jen chci připomenout, že mnohdy lidský přístup, selský rozum a osobní jednání pořád ještě funguje a naše oddělení BOZP OSŽ Ú vám v tom může pomoci. A taky požádat vás, kteří si pamatujete dobu jedné „velké modré rodiny“, abyste nikdy nezapomněli, že v tom jedeme spolu i dál a říkali to těm, co to nezažili. Protože koleje jsou pracovištěm nás všech a nesmíme na to nikdy zapomínat...

Dana Žáková, oddělení BOZP